

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Colectia Coordonata de
Magdalena Mărculescu

Christian McKay Heidicker

Leac pentru o lume banală

Traducere din engleză de Teodora Constantinescu

3
TREI

Introduceți numele jucătorului

Aveam șaisprezece ani atunci când am făcut pentru prima dată o față să râdă.

A fost un accident.

Cu douăzeci de minute înainte să se întâmple, aveam un singur lucru în minte: protejează portretul Mona Lisei de hoarda de veverițe.

— Apucă-te de o țâță pentru noroc, mi-a spus unul dintre Cavalerii Spectrali prin cască.

— Gata, am spus eu.

Un fulger a brăzdat ecranul computerului. Un tunet mi-a bubuit în difuzoare. Muzică amestecată cu sunete de goarnă, nuci de cocos pe post de proiectile, veverițe cântărește... și sunetul de pași de pe hol, apropiindu-se de camera mea.

Umerii mi s-au încordat în timp ce se deschidea ușa, iar lumina din hol mi-a orbit câmpul de luptă.

— Parcă făceai sport în dimineața asta.

În cadrul ușii, silueta lui Casey, mama mea vitregă, alerga pe loc.

— O să fac mai pe după-amiază, am spus eu. Protejați pasajele, camarazi, am comandat apoi la microfon.

— E ora trei, mi-a zis Casey.

— Serios?

M-am uitat cu coada ochiului spre lumina slabă care intra în cameră prin marginile ferestrei acoperite cu o pătură. Mi-am întors privirea imediat spre ecran. Am încercat să ignor scârțâitul adidașilor lui Casey și să mă concentrez la începutul luptei.

— Am un D.

Luptătorul meu a dăruit niște schele, ca pinguinii să aibă destule materiale pentru a construi o baricadă.

— Trebuie să mă ajuți și să speli Xterra, a spus Casey. A plouat noaptea trecută și acum e jgoasă.

— *Trebuie* e un cuvânt amuzant, i-am răspuns. Eu nu *trebuie* decât să distrug armata asta de verigi.

Casey s-a oprit din mers și s-a sprijinit de cadrul ușii, într-o poziție de om iritat, care pun pariu că i-a intrat în obișnuință de când era la liceu. Era un pariu ușor de câștigat, având în vedere că absolvisc cu patru ani în urmă.

— Băieți, am spus eu în căști, dacă robotul lor reușește să treacă prin pasaj, ne-a luat naiba.

— Te mai întrebi de ce n-ai nicio gagică? a întrebat Casey.

— De fapt, i-am răspuns eu învârtindu-mi toporul, chiar seara trecută mi-a scris o fată.

— Pot să citesc mesajul? a întrebat Casey.

— Nu, nu poți.

— Ce ți-a spus? a întrebat ea.

— Împușcă-o!

Replica era adresată Cavalerilor Spectrali, referitor la Mama Sumo care îmi dăruia baricada.

— Știi, Jaxon, cred că nu ai fi refuzat atât de des dacă ai face niște sport, a spus Casey.

— La naiba. Veverițele reușesc să treacă, băieți.

Am apăsă cu furie pe mouse, trimițând vârtejuri de aer spre verigi ca să le împiedic să intre în pasaj. Nu aveam de gând să primesc sfaturi de la cineva care cu patru ani în urmă ar fi respins un tip ca mine.

— Trebuie doar să ieși puțin de aici, a spus Casey.

— Ah, da? Asta e tot ce trebuie să fac?

— Doar atât.

Am continuat să apăs rapid pe mouse.

— Ar trebui să-mi prind un Fitbit¹ la mână și să mă plimb prin casă ca un idiot, făcându-mi unghiile și plângându-mă că mi-au apărut câteva pete pe... *la naiba*.

Luptătorul meu fusese omorât și transformat într-o baltă colorată care mânjea asfaltul.

— Mă omori, Casey. Băieți, sunt la recuperare, țineți-i pe loc.

Spiritul luptătorului meu s-a înălțat deasupra străzilor din Arcadia și s-a avântat spre cel mai apropiat cimitir.

Tăcerea lui Casey m-a făcut să mă răsucesc cu scaunul spre ea.

Îmi arunca o căutătură cruntă.

— O, Doamne, am spus eu. Ai de gând să plângi din nou?

A plecat, cu adidașii scârțâind.

— Stai liniștită, am strigat după ea, împingându-mă prin cameră în scaunul meu de birou cu roțile. Închid eu ușa!

Am trântit-o și mi-am luat avânt ca să ajung înapoi la birou. Luptătorul meu încă se regenera în cimitir și vedeam cum bucați de mușchi i se înfășoară în jurul oaselor.

Mi-am scos telefonul și am recitat mesajul pe care îl promisem de la fata aceea:

¹ Obiect wireless care măsoară efortul fizic și care se poate purta pe post de ceas. (N.t.)

bleaaaaah, jaxon tocmai m-a întrebat dacă vreau să ies cu el
Sunt destul de sigur că voia să i-l trimită altcuiva.

— Simte gustul toporului meu! a spus luptătorul.

Ridicat din morți, am plecat din cimitir spre Plinkz Plaza în timp ce niște pași mai apăsați decât înainte se auzeau de pe hol. Când s-a deschis ușa, mi s-au încordat umerii din nou. Cheile de la Xterra mi-au aterizat brusc pe birou.

— Curăță SUV-ul sau îți anulez contul de jocuri, a spus tata.

— Nu poți să faci asta, i-am zis eu cu ochii în ecran.

În timp ce-mi ghidam luptătorul înapoi spre bătlăie, am deschis sertarul, am scos contractul și l-am fluturat în aer.

— 4.0. Mai știi?

Lupta a fost înghițită brusc de întuneric.

— Ce...

M-am răsucit și am dat de tata cu cablul computerului în mână, scos din priză.

— Renegociem, a spus el.

— Tată, sunt în mijlocul unui campionat!

— Și ce? a spus el.

— Ahh...

Mi-am aruncat căștile, am înșfăcat cheile și am ieșit ca o furtună din cameră, sperând să mă întorc acasă până să piardă cavalerii bătlăia. Am scos mașina de pe aleea din fața casei și am accelerat pe străzile din Salt Lake City, ferindu-mi ochii de soarele arzător de iulie. Pentru mine, vara nu însemna picnicuri, drumeții sau să bați cine știe ce minge. Însemna că puteam să mă aventurez prin Arcadia câte douăsprezece ore pe zi, fără ca tatăl meu să mă bată la cap...

Până în momentul de față, Dumnezeu știe de ce.

Am ajuns la Sparkle Chrome și am parcat în ultimul garaj ca să evit un șmecher din liceul meu care-și spăla

Mustangul, apoi am petrecut trei minute interminabile încercând să fac automatul să-mi accepte bancnota șifonată de cinci dolari.

reeeeeeen

reeeeooooooooon

reeeeeeen

reeeeooooooooon

reeeeeeen

I-am dat un șut.

— Hai odată!

Dacă ar fi câștigat cavalerii jocul ăsta, am fi la doar patru victorii distanță de a fi printre primii unu la sută dintre primii unu la sută jucători de *Arcadia* din lume. Și asta însemna că jumătate din drumul către liga profesioniștilor era deja parcurs.

reeeeeeen

reeeeooooooooon

— O să te omor, i-am zis automatului.

reeeeeeen

reeeeooooooooon

— Ahhh!

Eu eram artileria grea a echipei mele. Fără mușchii și toporul de vată de zahăr ale luptătorului meu, organele Cavalerilor Spectrali aveau să fie împrăștiate prin toată piața. Dacă aș reuși cumva să mă întorc în următoarele zece minute...

reeeeeeen

reeeeooooooooon

Am tot lovit în partea de jos a automatului până când un sfânt cu pălărie galbenă a trecut pe acolo și mi-a schimbat bancnota mea mototolită cu una dreaptă.

reeeeeeen

...
plink-plink-plink-plink!

Am aruncat jetoanele în deschizătura automatului și pe ecran a apărut o numărătoare inversă, cu cifre mari și roșii.
 10.00 ... 9.59 ... 9.58...

Am scos duza de pulverizare din suport, am dat presiunea la maximum și am început să stropesc Xterra. Mi-am scos telefonul din buzunar și le-am dat cavalerilor un mesaj pe grup:

AFK². CEVA DE REZOLVAT CU TATA. ȚINEȚI LA DISTANȚĂ VEVERIȚELE SAU O SĂ VĂ SUFOC CU...

În momentul ăla a tipat.

Mi-am ridicat privirea și am realizat că îmi mutasem fără să vreau ținta de la Xterra spre o fată din apropierea automatului. Am luat degetul de pe buton, dar era prea târziu. Era udă până la piele.

Fata rămăsese cu gura larg deschisă. Brațele îi atârnav pe lângă corp. Se holba la mine, uluită.

— Eu... eu...

Nu mai aveam cuvinte. Am rămas nemișcat ca un idiot timp de vreo zece secunde pe ceas până când fata și-a dat ochii peste cap și și-a scuturat niște picături de pe mâini. În timp ce își storcea apa din păr și își ștergea umezeala de pe lobii urechilor, am început să-mi dau seama cât de frumoasă era — pielea palidă și netedă, părul împletit de un negru lucios, buze ca niște castele gonflabile pe care *aș fi sărit* imediat.

M-am holbat la frumusețea asta pe care șiroia apa și care avea nevoie de ajutorul meu; nu mai conta că eu o adusesem în situația asta.

² Abreviere, *Away From Keyboard*. Nu sunt la tastatură. (N.t.)

— Ăăă, am spus eu, uitându-mă prin spălătorie. Ți-aș da tricoul meu, dar n-am mai fost pe afară de ceva timp și pielea mea te-ar orbi mai ceva ca zăpada.

Fata s-a uitat la mine, iar pentru o fracțiune de secundă am crezut c-o să mă calce în picioare. Dar pe urmă... a râs.
A râs.

— Nah, sunt în regulă, a zis ea.

Și-a stors tricoul și a dat din cap spre Xterra.

— Frate, e o țintă cam mare ca să o ratezi.

În mod normal, aș fi încercat să fac pe șmecherul în fața tipelor. Sau să par un gentleman, cel puțin. Dar exact în acel moment m-am simțit relaxat, destul de relaxat cât să folosesc glumele pe care le-aș folosi cu cavalerii.

Pentru că nu se putea ca o fată pe care tocmai o stropisem cu furtunul să vorbească în continuare cu mine.

Nu se putea.

Nu-i așa?

— Nu ținteam spre Xterra, am spus eu uitându-mă spre furtun. Credeam că asta fac fetele la spălătorii. Poartă tricouri albe și chicotesc când sunt stropite cu un furtun.

Fata a râs din nou. A râs *de două ori*.

— Concursul de tricouri ude e abia la ora douășpe, a spus ea, scuturându-și tricoul și oferindu-mi, pentru niște momente scurte, priveliștea abdomenului ei.

Am întins furtunul spre ea.

— Vrei să te răzbuni? Nu arăt bine într-un tricou ud, dar...

— Tentant, a pufnit fata.

Nu a plecat. În schimb, a închis ochii, și-a lăsat capul pe spate și și-a tras de marginile tricoului, întinzându-l spre soare. Sâni ei erau destul de vizibili pe sub tricoul ud. Vederea lor m-a făcut și mai conștient de propriile țâțe, care erau cam mari pentru un tip, dar nu ca ale lui Chun Li sau

ceva de genul ăsta. Am aruncat o privire în jos și mi-am dat seama că purtam un tricou cu o ciupercă din *Super Mario*, pe care scria *I don't wanna grow up*. Îh. De ce aveam așa ceva în garderobă?

Mi-am încrucișat brațele la piept, încercând cât de bine puteam să ascund desenul din *Super Mario* și țâțele de bărbat. Una era să facă mișto cavalerii despre sânii mei, și alta era să fie văzuți în realitate de cineva.

— Și, ăăă, cum te cheamă? am întrebat-o.

— Serena, a spus ea, continuând să stea cu ochii închiși spre soare.

— Eu sunt Jaxon.

— Îmi pare bine, Jaxon, a spus ea.

Deci se pare că asta spun fetele frumoase și inteligente atunci când cunosc pe cineva: *Îmi pare bine*.

Încă își ținea ochii închiși.

Au trecut câteva momente de tăcere stânjenitoare, când un tip își aspira pe fundal covorașele din interiorul camionului. Lipsa mea de experiență și-a spus cuvântul.

— ăăă, îmi pare bine de cunoștință, Serena, i-am spus. Îmi pare rău pentru... ăăă... da.

M-am întors cu spatele la ea și am continuat să spăl Xterra.

6:34... 6:33... 6:32...

Uitasem cu totul de bățalia de la Plinkz Plaza. Vederea mea periferică era concentrată 100% pe Serena.

Ea s-a întors la automat.

reeeeeeen

reeeeooooooooon

reeeeeeen

reeeeooooooooon

— Mult noroc cu chestia aia, i-am strigat eu peste sunetul jetului de apă. Nu suportă oamenii mișto.

— Cum ai făcut-o să meargă? a întrebat ea.

O, Doamne. Încă vorbea cu mine. Puteam să merg mai departe cu chestia asta. Am aruncat o privire înspre tipul cu pălărie galbenă și bancnote neîndoite, apoi m-am uitat în jur după mașina Serenei.

— ăăă, ce vrei să speli? am întrebat.

Mi-a arătat cu degetul. Sprijinită de perete stătea o bicicletă Schwinn, plină de noroi și zgâriată.

— Tocmai am cumpărat-o cu douăzeci de dolari, a spus ea trăgând de ghidon. Tipul mi-a spus că ceara de aici face minuni.

Lumea încă se dădea pe bicicletă? Eu nu m-am mai dat de când aveam nouă ani. Din cauza asta mi-au apărut țâțele de bărbat.

— Adu-o aici, i-am zis, făcându-i semn spre garaj.

— Sigur? a întrebat ea.

— Sigur.

Am dat din cap spre tricoul ei ud.

— Îți sunt dator.

Ea a luat bicicleta de ghidon și a adus-o înăuntru. Am îndreptat furtunul spre bicicletă, dar ea m-a oprit ridicând mâna și și-a încrețit buzele într-un mod adorabil.

— Te superi? Nu vreau să te distragă din nou ceva.

A curățat noroiul de pe bicicletă, iar eu am stat sprijinit de perete, cu brațele încrucișate ferm peste piept. Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am ignorat.

— Deci, ăăă, o să mă urăști toată viața pentru asta? am întrebat.

— Îmi plac lucrurile care mă scot din rutina de zi cu zi. Ca atunci când lovești din greșală un casetofon. Poți să dai de o piesă mai bună³, a spus ea ridicând din umeri.

³ Joc de cuvinte, *track* putând avea sensul de piesă muzicală sau de drum, pistă. (N.t.)